

Co-funded by
the European Union

STORIES
EMPOWERMENT 4

Ιστορίες 4 ενδυνάμωσης

2023-1-IT02-KA220-ADULT-000159380

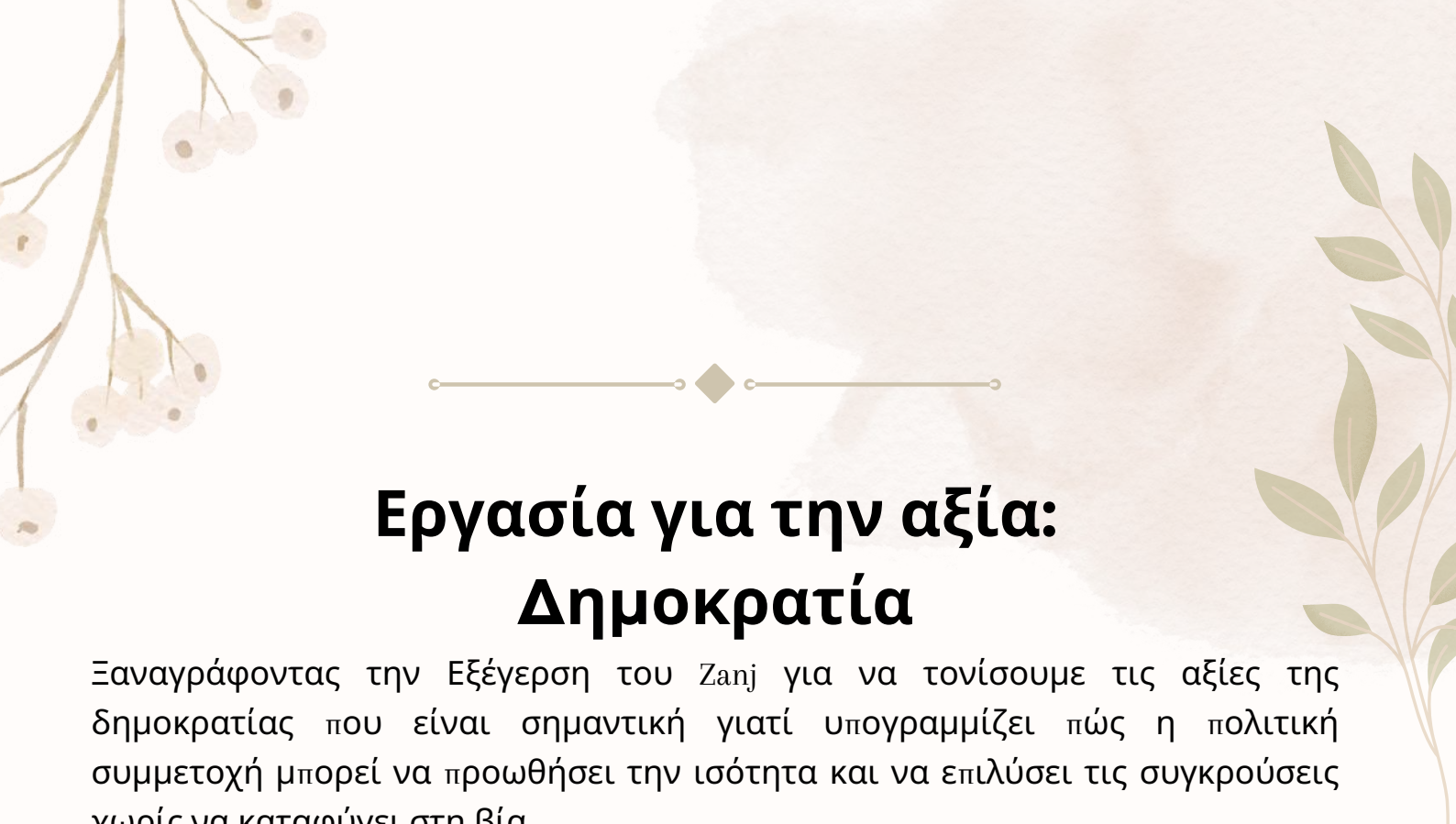

Δουλεύοντας για τη ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

ΕΥΡΕΤΗΡΙΟ

Εργασία για την αξία: Δημοκρατία.....	03
“Η εξέγερση των Zanj”.....	04
Εργασία για την αξία: Δημοκρατία.....	05
“Η πριγκίπισσα που έγινε αμυγδαλιά”.....	06
Εργασία για την αξία: Δημοκρατία.....	07
“Το ποντίκι, το πουλί και το λουκάνικο”.....	08
Εργασία για την αξία: Δημοκρατία.....	11
“Ένας φίλος”.....	12
Εργασία για την αξία: Δημοκρατία.....	15
“Οι μουσικοί της πόλης της Βρέμης”.....	16
Εργασία για την αξία: Δημοκρατία.....	18
“Τα νέα ρούχα του αυτοκράτορα”.....	19

Εργασία για την αξία: Δημοκρατία

Ξαναγράφοντας την Εξέγερση του Zanj για να τονίσουμε τις αξίες της δημοκρατίας που είναι σημαντική γιατί υπογραμμίζει πώς η πολιτική συμμετοχή μπορεί να προωθήσει την ισότητα και να επιλύσει τις συγκρούσεις χωρίς να καταφύγει στη βία.

Η δημοκρατία διασφαλίζει ότι όλα τα άτομα, ανεξάρτητα από την κοινωνική ή οικονομική τους θέση, έχουν φωνή στη λήψη αποφάσεων. Στο ιστορικό πλαίσιο της εξέγερσης του Zanj, οι Zanj ήταν περιθωριοποιημένοι και δεν είχαν πολιτική δύναμη, κάτι που τελικά οδήγησε στη βίαιη εξέγερσή τους. Εάν οι Zanj είχαν τη δυνατότητα να συμμετάσχουν σε ένα δημοκρατικό σύστημα, με δικαίωμα ψήφου και εκλογής αντιπροσώπων, θα μπορούσαν να είχαν αντιμετωπίσει τα παράπονά τους με ειρηνικά μέσα, όπως η ψηφοφορία για μεταρρυθμίσεις για τη βελτίωση των συνθηκών τους. Η δημοκρατία θα τους επέτρεπε να υποστηρίξουν καλύτερη μεταχείριση και πιο δίκαιες πολιτικές, μειώνοντας την πιθανότητα βίαιης αντίστασης.

Η επανεγγραφή του The Zanj Rebellion με την εφαρμογή της αξίας της δημοκρατίας κάνει την ιστορία πιο σχετική με τις σύγχρονες συζητήσεις για τα πολιτικά δικαιώματα, την ισότητα και τη δικαιοσύνη. Εστιάζοντας στη σημασία της δημοκρατίας, η ξαναγραμμένη ιστορία θα δείξει πώς η πολιτική συμμετοχή είναι απαραίτητη για την επίλυση συστημικών ζητημάτων και την αποφυγή εξεγέρσεων. Η ξαναγραμμένη ιστορία θα μπορούσε επίσης να δείξει πώς θα μπορούσαν να είχαν αλλάξει τα πράγματα εάν η εξέγερση είχε γίνει σε ένα δημοκρατικό πλαίσιο, ασκώντας το δικαίωμα ψήφου, το οποίο είναι πολύ σημαντικό για την κοινωνία μας.

“Η εξέγερση της Zanj”

Πολύ πριν φέρουν Αφρικανούς σκλάβους στη Βόρεια Αμερική, υποκίνησαν μια εξέγερση στη Μέση Ανατολή και συγκρούστηκαν με μια αυτοκρατορία. Η εξέγερση ξεκίνησε το 869 μ.Χ. όταν οι σκλάβοι των Ζανζ - ένας αραβικός όρος που χρησιμοποιείται για να περιγράψει τους Ανατολικοαφρικανούς - ένωσαν τις δυνάμεις τους με έναν Άραβα επαναστάτη που ονομαζόταν Αλί μπιν Μωάμεθ και επαναστάτησαν ενάντια στο χαλιφάτο των Αβασιδών. Παρακινούμενοι από υποσχέσεις γης και ελευθερίας, οι Zanj άρχισαν να πραγματοποιούν νυχτερινές επιδρομές σε γειτονικές πόλεις για να αρπάξουν προμήθειες και ελεύθερους συν-σκλάβους. Αυτό που ξεκίνησε ως μια ταπεινή εξέγερση μετατράπηκε σιγά σιγά σε μια επανάσταση πλήρους κλίμακας που κράτησε 15 χρόνια. Σκλάβοι, Βεδουίνοι και δουλοπάροικοι όλοι ενώθηκαν με τους επαναστάτες, οι οποίοι στην ακμή τους υποτίθεται ότι αριθμούσαν πάνω από 500.000. Αυτοί οι επαναστάτες συγκέντρωσαν ακόμη και ναυτικό και έλεγχαν έως και έξι οχυρωμένες πόλεις στο σημερινό Ιράκ. Η εξέγερση του Zanj θα τελείωνε τελικά στις αρχές της δεκαετίας του 1880, αφού ο στρατός των Αβασιδών κινητοποιήθηκε και κατέλαβε την πρωτεύουσα των ανταρτών. Ο Ali bin Muhammad σκοτώθηκε στη μάχη, αλλά πολλοί από τους Zanj γλίτωσαν και μάλιστα προσκλήθηκαν να ενταχθούν στον στρατό των Abbasid.

Εργασία για την αξία: Δημοκρατία

Σε αυτή την ιστορία, αναδεικνύεται η αξία της δημοκρατίας και πώς αυτή επηρεάζει τη ζωή. Από τη μία πλευρά, υπάρχει η αφοσιωμένη σύζυγος που αγαπά και σέβεται τον σύζυγο που αρρωσταίνει επειδή είναι μακριά από τη χώρα του, αλλά η γυναίκα του θυσιάζει την αγάπη και την ευτυχία της για την ευτυχία και την ευημερία του, αποδεχόμενη έτσι τις διαφορές και άλλες πτυχές των ανθρώπων. Η δημοκρατία σε αυτή την ιστορία επικρατεί. Αυτή η μορφή δίνει τη δυνατότητα στους ανθρώπους να ασκούν έλεγχο και να διασφαλίζουν την προστασία των φυσικών δικαιωμάτων και των πολιτικών ελευθεριών.

“Η πριγκίπισσα που έγινε αμυγδαλιά”

”

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν μια πριγκίπισσα που την έλεγαν Φυλλίδα που κάποτε ερωτεύτηκε έναν νεαρό από την Αθήνα, τον Δημοφώντα, που ήταν γιος του ήρωα Θησέα. Οι δύο νέοι γνωρίστηκαν όταν το πλοίο του νεαρού Δημοφώντα επέστρεφε από την Τροία. Παντρεύτηκαν αλλά μετά από λίγο ο νεαρός Αθηναίος αρρώστησε γιατί του έλειπε η γενέτειρά του. Η ερωτευμένη πριγκίπισσα, μη μπορώντας να τον δει λυπημένο, τον άφησε να επιστρέψει πιστεύοντας ότι αν την αγαπούσε πραγματικά θα επέστρεφε και μετά θα ήταν πραγματικά δικός της.

Έτσι έγινε και η ερωτευμένη Φυλλίς έμεινε μόνη να περιμένει τον εκλεκτό της για χρόνια, ώσπου επιτέλους μαράθηκε και πέθανε από τη θλίψη της. Όμως οι θεοί του Ολύμπου, που γνώριζαν την ιστορία της, τη μεταμόρφωσαν σε δέντρο για να περιμένει άλλα χρόνια τον αγαπημένο της. Έτσι το ερωτευμένο κορίτσι δεν πέθανε αλλά έγινε το δέντρο που έμελλε να γίνει σύμβολο ελπίδας: η Αμυγδαλιά. Μετά από πολλά χρόνια, ένας χειμώνας ο Δημοφών γύρισε στη Θράκη και βρήκε την αγαπημένη και πιστή του γυναίκα, όχι περιτριγυρισμένο από μνηστήρες αλλά ένα ξερό δέντρο χωρίς φύλλα στη μέση του παγωμένου τοπίου. Απελπισμένος και γεμάτος τύψεις, ο Δημοφών την αγκάλιασε και μετά την πλημμύρισαν με λουλούδια μέσα στο χειμώνα.

Εργασία για την αξία: Δημοκρατία

Αυτή η ιστορία θα μπορούσε να ξαναγραφτεί για να τονίσει την εμπιστοσύνη, το μοίρασμα, την ευγένεια και την ισότητα και τη δημοκρατία. Ο καθένας έχει μοναδικές ικανότητες και ρόλους που συμβάλλουν στην επιτυχία μιας ομάδας. Η διατάραξη αυτών των ρόλων χωρίς κατανόηση της σημασίας τους μπορεί να οδηγήσει σε αποτυχία. Ο φθόνος και η δυσαρέσκεια μπορεί να διαταράξουν την αρμονία και να προκαλέσουν περιττές συγκρούσεις.

Η ακρόαση εξωτερικών απόψεων χωρίς κριτική σκέψη μπορεί να οδηγήσει σε αποφάσεις που βλάπτουν ένα σύστημα που λειτουργεί σωστά. Η ιστορία τονίζει την αξία της δημοκρατίας και της ισότητας στην ομαδική εργασία και τον αμοιβαίο σεβασμό.

“Το ποντίκι, το πουλί και το λουκάνικο”

Μια φορά κι έναν καιρό, ένα ποντίκι, ένα πουλί και ένα λουκάνικο ζούσαν μαζί στο σπίτι τους. Το διατηρούσαν όλοι μαζί, αφού ήταν πολύ αγαπημένοι, και στο σπιτάκι τους βασίλευε η γαλήνη και η ευτυχία, αφού ο καθένας έκανε τη δουλειά του.

Η δουλειά του πουλιού ήταν να πετάει στο δάσος κάθε μέρα και να φέρνει στο σπίτι ξύλα. Το ποντίκι έπρεπε να κουβαλήσει νερό από το πηγάδι, να ανάψει τη φωτιά και να ετοιμάσει το τραπέζι. Και το λουκάνικο είχε αναλάβει το μαγείρεμα. Όμως σε αυτόν τον κόσμο, όποιος περνάει καλά με αυτά που έχει, δεν το εκτιμά και θέλει να δοκιμάσει κάτι διαφορετικό. Έτσι μια μέρα το πουλάκι έτυχε να συναντήσει ένα άλλο πουλί στο δάσος, το οποίο τον κορόιδευε για την ωραία ζωή που είχε και τον κορόιδευε που εργαζόταν σκληρά στο δάσος ενώ οι άλλοι δύο φίλοι του απολάμβαναν τη ζεστασιά του σπιτιού.

- Είσαι πολύ ανόητος, να κουράζεσαι τόσο πολύ και να κουβαλάς τα ξύλα από το δάσος. Οι άλλοι δύο σε εκμεταλλεύονται γιατί κάνουν εύκολες δουλειές στο σπίτι, του είπε.

Όταν το ποντικάκι άναψε τη φωτιά και έβγαλε νερό από το πηγάδι, κάθισε στο σαλόνι μέχρι την ώρα που έπρεπε να ετοιμάσει το τραπέζι. Και το λουκάνικο, που ήταν η κουζίνα, έπρεπε μόνο να σταθεί κοντά στην κατσαρόλα για να παρακολουθήσει το φαγητό που ψήνεται. Όταν έφτανε να δειπνήσουν, το λουκάνικο έμπαινε στην κατσαρόλα, το στριφογύριζε λίγο ανάμεσα στα λαχανικά και έτσι το φαγητό γινόταν νόστιμο και έτοιμο να το απολαύσουν. Μετά ήρθε το πουλάκι από το δάσος. Κάθισαν όλοι στο τραπέζι για να φάνε και μετά πήγαν στα κρεβάτια τους όπου κοιμήθηκαν ικανοποιημένοι μέχρι το επόμενο πρωί. Έζησαν μια πραγματικά όμορφη ζωή!

Αλλά την επόμενη μέρα, επειδή πίστεψε αυτό που του είπε ο φίλος του, το πουλάκι αρνήθηκε να πάει στο δάσος για να κουβαλήσει ξύλα.

Είχε γίνει από καιρό υπηρέτης των άλλων, είπε. Είναι καιρός να αλλάξουν τα πράγματα, ο καθένας να κάνει διαφορετική δουλειά για μια αλλαγή.

Το ποντίκι και το λουκάνικο προσπάθησαν να τον πείσουν, αλλά το πουλί δεν έπεισε. Ως αρχηγός του σπιτιού, τους είπε ότι πρέπει τουλάχιστον να κάνουν μια προσπάθεια. Έριξαν λοιπόν κλήρο.

Το λουκάνικο ανέλαβε να πάει στο δάσος για ξύλα, το ποντικάκι να μαγειρέψει και το πουλάκι να βγάλει νερό από το πηγάδι, να ανάψει τη φωτιά και να στρώσει το τραπέζι.

Ποιο ήταν όμως το αποτέλεσμα; Το λουκάνικο ξεκίνησε για το δάσος για ξύλο. Το πουλάκι ανάβει φωτιά και το ποντικάκι έβαλε την κατσαρόλα στη φωτιά. Μετά περίμεναν και οι δύο να έρθει το λουκάνικο στο σπίτι, με τα ξύλα για την επόμενη μέρα. Αλλά το λουκάνικο άργησε να εμφανιστεί. Οι άλλοι δύο ανησύχησαν. Νόμιζαν ότι κάτι κακό θα συνέβαινε. Γι' αυτό το πουλάκι πέταξε στο δάσος για να δει τι απέγινε ο σύντροφός τους.

Λίγο πιο πέρα από το σπίτι τους, συνάντησε έναν σκύλο. Ο σκύλος είχε δει το λουκάνικο, το είχε αρπάξει και έτρωγε το δυστυχισμένο λουκάνικο. Το πουλάκι παραπονέθηκε στον σκύλο για τη συμπεριφορά του, αλλά δεν βγήκε τίποτα από αυτό. Ο σκύλος ισχυρίστηκε ότι ήταν δικαίωμά του να φάει το λουκάνικο αφού το βρήκε στο δρόμο και πεινούσε!

Λυπημένο το πουλάκι μάζεψε μόνο του τα ξύλα του, τα φόρτωσε και τα πήγε σπίτι όπου είπε στο ποντίκι όλα όσα είδε και άκουσε. Ήταν και οι δύο πολύ λυπημένοι, αλλά αποφάσισαν να μείνουν μαζί και να κάνουν ό,τι καλύτερο μπορούσαν. Και έτσι το πουλάκι ετοίμασε το τραπέζι, ενώ το ποντικάκι άρχισε να μαγειρεύει το φαγητό.

Όταν ήρθε η ώρα να φάνε, το ποντικάκι πήδηξε στην κατσαρόλα, όπως έκανε το λουκάνικο, για να ανακατέψει και να ανακατέψει τα λαχανικά.

Πριν όμως προλάβει να φτάσει στη μέση του ζουμί που έβραζε, έμεινε άτριχος και χωρίς δέρμα, και τελικά το άτυχο ποντίκι κάηκε και πέθανε. Όταν το πουλάκι ήθελε να φάει, δεν έβρισκε πουθενά τον μάγειρα, το ποντίκι. Άφησε το ξύλο στο πάτωμα και κοίταξε εδώ κι εκεί, αλλά το ποντίκι είχε εξαφανιστεί.

Επειδή είχε αφήσει απρόσεκτα τα ξύλα στο πάτωμα, πήρε φωτιά και σε λίγο όλο το σπίτι πήρε φωτιά. Το πουλάκι έτρεξε να φέρει νερό από το πηγάδι για να σβήσει τη φωτιά. Όμως ο κουβάς του γλίστρησε και έπεσε στο πηγάδι, τραβώντας και το πουλάκι μέσα. Προσπάθησε να βγει, αλλά μάταια! Το πουλάκι πνίγηκε στο νερό του πηγαδιού.

Εργασία για την αξία: Δημοκρατία

Αυτή η ιστορία δίνει έμφαση στη δημοκρατία, την ευθύνη και τη συνεργασία για τη δημιουργία μιας πιο λειτουργικής κοινωνίας. Η δημοκρατία, προάγει την κοινωνική συνοχή και αντιμετωπίζει τις κοινωνικές προκλήσεις. Εξουσιοδοτεί τα άτομα να έχουν φωνή στη διαμόρφωση των κοινοτήτων τους και διασφαλίζει τη λογοδοσία.

“Ένας φίλος”

Μια φορά κι έναν καιρό ζούσαν δύο αδέρφια. Γαρυφαλιά και Δημήτρης. Αυτά τα δύο αδέρφια έμοιαζαν με μια ματιά δίδυμα. Δυστυχώς, δεν είχαν καθόλου φίλους γιατί όλοι νόμιζαν ότι ήταν τρελοί λόγω της φαντασίας τους. Ήταν 8 χρονών και δεν ξέρω άλλα παιδιά που να μην ήταν τόσο, τόσο τολμηρά. Λοιπόν, τους άρεσε πολύ ο χώρος και αποφάσισαν μια μέρα να πάνε ένα τολμηρό ταξίδι. Πήραν τον πύραυλο του θείου τους που ήταν αστροναύτης και ξεκίνησαν αφήνοντας ένα γράμμα στους γονείς τους. Η επιστολή έγραφε:

Αγαπητοί γονείς,

Μην ανησυχείτε καθόλου αν δεν μπορείτε να μας βρείτε. Δεν μπορούμε να σας πούμε τώρα πού βρεθήκαμε, αλλά μόλις επιστρέψουμε θα περιγράψουμε τα πάντα λεπτομερώς. Τα λέμε σε λίγους μήνες.

Με αγάπη, τα παιδιά σας,

Γαρυφαλιά και Δημήτρης

Μόλις οι γονείς τους διάβασαν αυτό το γράμμα, ήταν πολύ λυπημένοι και πολύ ανήσυχοι. Ήξεραν όμως ότι τα παιδιά τους θα επιζούσαν λόγω της φαντασίας τους και της αγάπης τους για την περιπέτεια. Πώς θα μπορούσαν να φανταστούν ότι τα δικά τους παιδιά απομακρύνονταν από την αχανή (για αυτούς) γη. Μετά από λίγο, τα παιδιά σχεδόν έφτασαν στο διάστημα. Ήταν τόσο χαρούμενοι που ο θείος τους τους έδειξε πώς λειτουργεί.

Μάλιστα, περηφανεύτηκαν που τους εμπιστεύτηκε και τους άφησε μόνους να ασχοληθούν με ένα διαστημόπλοιο! Μόλις έκαναν μια πολύ ομαλή προσγείωση, έμειναν έκπληκτοι βλέποντας μια τεράστια πέτρα με μια αρκετά μεγάλη τρύπα. Βγήκαν μπροστά και έμειναν άφωνοι με αυτό που είδαν. Μωβ, μικροσκοπικά και γεμάτα χαριτωμένα πλάσματα έβγαλαν τα μικρά τους κεφάλια γεμάτα περιέργεια και λίγο φόβο. Η Γαρυφαλιά και ο Δημήτρης ήρθαν ακόμα πιο κοντά.

Τότε, προς μεγάλη τους έκπληξη μίλησαν τα μωβ παράξενα πλάσματα! Και δεν είναι μόνο αυτό, μιλούσαν και ελληνικά! Η γλώσσα των δύο παιδιών! Τους είπαν λοιπόν:

- Είστε πολύ καλά παιδιά, το νιώθουμε!

- Ευχαριστώ πολύ! Αυτοί απαντούν με ένα στόμα.

Στη συνέχεια, βαθιά μέσα στο ασύλλιο, βλέπουν έναν άλλο πράσινο εξωγήινο αυτή τη φορά, μόνος. Πηγαίνουν διακριτικά και τον πλησιάζουν.

- Μικρό, αστείο εξωγήινο! Τι κάνεις εδώ μόνος; Ελάτε να παίξουμε έξω μαζί!

- Οι άλλοι εξωγήινοι δεν θέλουν να παίζω και να μιλάω μαζί τους. Καλύτερα να μείνω εδώ.

- Μα γιατί δεν σε θέλουν; Είσαι πολύ καλός.

-Είμαι πράσινος...

- Και έτσι;

-Είμαι διαφορετικός...

- Ακόμα καλύτερα γιατί θα ξεχωρίσεις!

- Δεν το βλέπουν έτσι.

- Λυπούμαστε πολύ. Θέλεις να γίνεις φίλος μας;

- Αλήθεια το λες αυτό;

- Φυσικά, δεν έχουμε και φίλους.

- Τέλεια! Πώς σε λένε;

- Γαριφαλιά και Δημήτρη. Εσείς;

- Δεν έχω όνομα...

- Είναι εντάξει. Από σήμερα θα σε λένε Μπόμπι!

- Τέλαιο όνομα, ευχαριστώ!

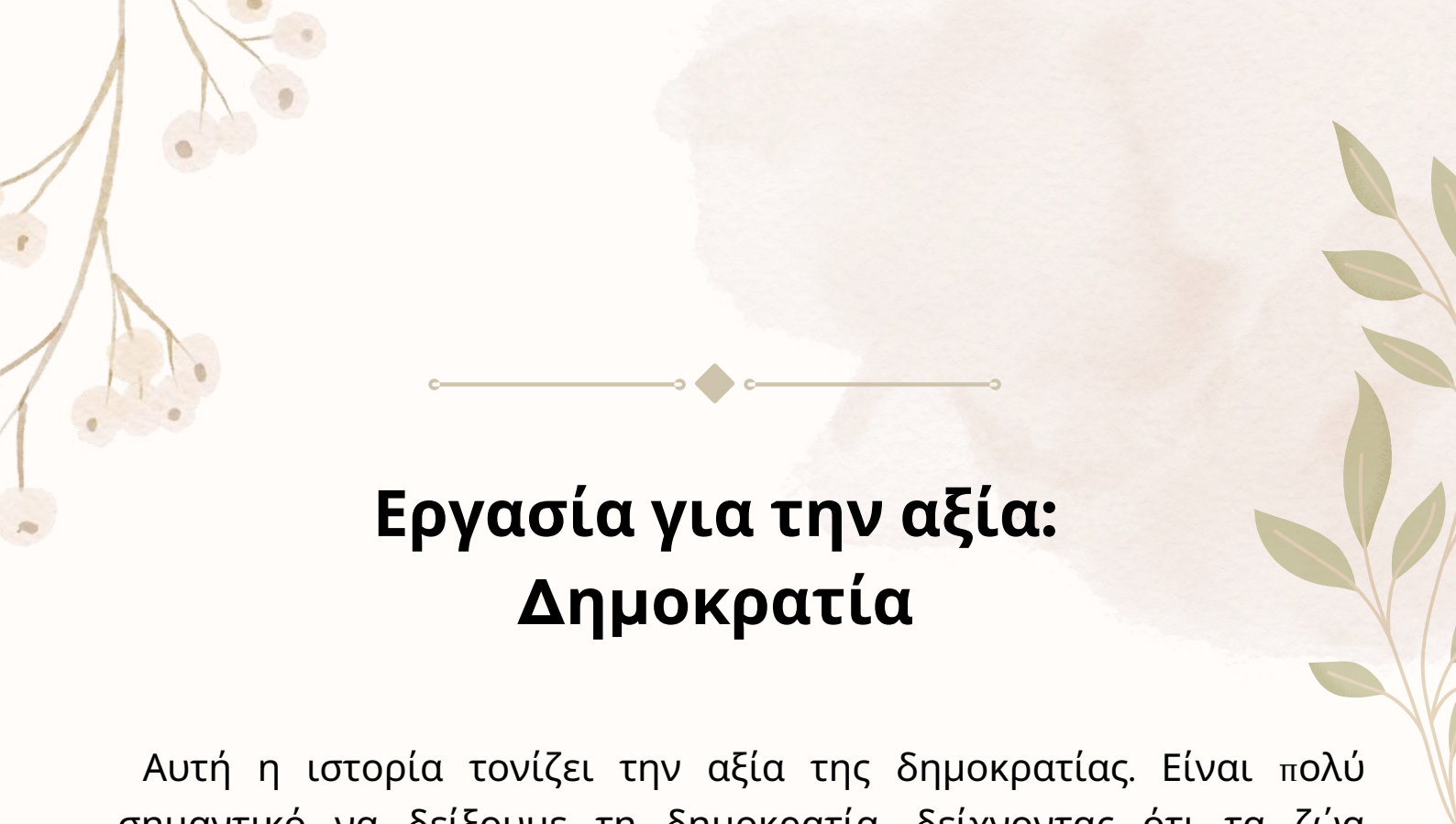
- Ωραίος εξωγήινος Μπόμπι!

Έτσι, με αυτά τα λόγια, εξερεύνησαν τον πλανήτη, έβγαλαν φωτογραφίες και ξεκίνησαν για το σπίτι τους στη Γη

Μετά από μήνες, τα παιδιά είχαν πάει στους γονείς τους, τους είχαν συστήσει τη Μπόμπι και τους περιέγραψαν τα πάντα με κάθε λεπτομέρεια, όπως τους είχαν υποσχεθεί στην επιστολή. Αλλά μια μέρα, μόλις ξύπνησαν, δεν βρήκαν τον Μπόμπι στο καλοφτιαγμένο, πράσινο κρεβάτι του. Ανησύχησαν. Τότε είδαν ένα γράμμα. Ήταν από τον Bobbi και είπε τα εξής: Αγαπητοί μου φίλοι, συγγνώμη που δεν σας είπα αντίο. Μην ανησυχείς, θα επιστρέψω σε λίγες μέρες. Έχω πάει στο διάστημα για να δω αν οι υπόλοιποι εξωγήινοι έχουν επιζήσει. Αν θέλεις να με γνωρίσεις, έχω μια μηχανή στο διαστημόπλοιο του θείου σου. Πρέπει να πατήσετε το πράσινο κουμπί για να εμφανιστείτε μπροστά μου και το κόκκινο κουμπί για να επιστρέψετε στο σπίτι. Έχω κι εγώ ένα.

Ο μοναδικός σου φίλος, Μπόμπι

Μόλις το διάβασαν, ανακουφίστηκαν. Αφού το είπαν στους γονείς τους, πήγαν και τον βρήκαν. Τελικά, οι υπόλοιποι εξωγήινοι είχαν εξαφανιστεί και ο Μπόμπι ήταν πολύ τυχερός που τον είχαν πάρει οι φίλοι του από εκεί. Επέστρεψαν στη γη και έζησαν για πάντα μόνοι.

Εργασία για την αξία: Δημοκρατία

Αυτή η ιστορία τονίζει την αξία της δημοκρατίας. Είναι πολύ σημαντικό να δείξουμε τη δημοκρατία, δείχνοντας ότι τα ζώα βρίσκουν μια λύση στα προβλήματά τους ανεξάρτητα και δημοκρατικά και στέκονται μαζί.

“Οι μουσικοί του Μπρεμεν”

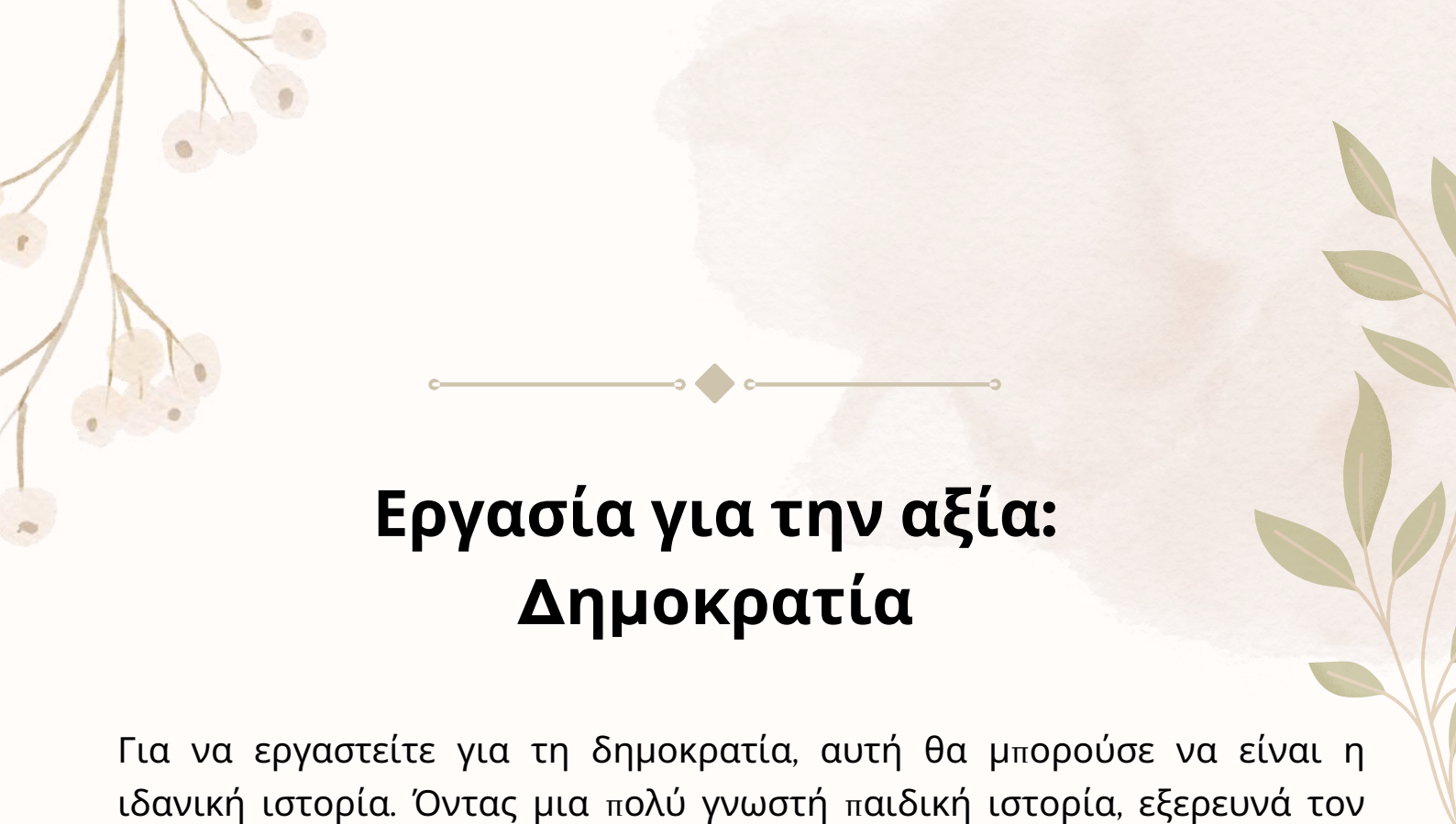
Μια φορά κι έναν καιρό, ένας μυλωνάς είχε έναν γάιδαρο που ακούραστα κουβαλούσε τα τσουβάλια. Όταν ο γάιδαρος γέρασε και δεν μπορούσε πια να κάνει τη δουλειά, ο μυλωνάς ήθελε να τον πάρει. Έτσι ο γάιδαρος έφυγε τρέχοντας και αποφάσισε να πάει στη Βρέμη για να κερδίσει το ψωμί του ως μουσικός της πόλης. Μετά από λίγη ώρα είδε στην άκρη του δρόμου ένα κυνηγετικό σκυλί να λαχανιάζει. Ο γάιδαρος ρώτησε τι συμβαίνει. Ο σκύλος είπε ότι είχε γίνει πολύ μεγάλος για κυνήγι, οπότε ο αφέντης του ήθελε να τον χτυπήσει μέχρι θανάτου. Είχε σκάσει, αλλά δεν ήξερε τι να κάνει τώρα. Ο γάιδαρος είπε: «Θα πάω στη Βρέμη να γίνω μουσικός της πόλης. Έλα μαζί μου, θα παίξω λαούτο και εσύ κτυπάς το τιμπάνι». Ο σκύλος συμφώνησε και πήγε μαζί του.

Αμέσως μετά, είδαν μια γάτα να κάθεται λυπημένη δίπλα στο δρόμο. Η γάτα είπε ότι ήταν πολύ μεγάλη για να πιάσει ποντίκια, οπότε η γυναίκα της ήθελε να την πνίξει. Μετά έφυγε τρέχοντας, αλλά δεν ήξερε τι να κάνει. «Πήγαινε μαζί μας στη Βρέμη», είπε ο γάιδαρος, «ξέρεις να παίζεις νυχτερινή μουσική, μπορείς να γίνεις μουσικός της πόλης εκεί». Η γάτα πήγε μαζί τους και μετά πέρασαν από μια πύλη της αυλής, όπου καθόταν ένα κοκορέτσι και φώναζε με όλη του τη φωνή. Όταν τον ρώτησαν τι του συμβαίνει, ο κόκορας είπε ότι έπρεπε να μπει στη σούπα, οπότε ούρλιαζε όσο μπορούσε. "Καλύτερα να φύγεις μαζί μας στη Βρέμη. Θα βρεις κάτι καλύτερο από τον θάνατο οπουδήποτε. Έχεις καλή φωνή, έλα να κάνουμε μουσική μαζί", είπε ο γάιδαρος. Ήταν ακόμα πολύς ο δρόμος μέχρι τη Βρέμη, κι έτσι αποφάσισαν να περάσουν τη νύχτα στο δάσος. Καθώς ο κόκορας πετούσε πάνω σε ένα δέντρο, εντόπισε ένα φως από μακριά.

Οι τέσσερις τεχνίτες πήγαν να κοιτάξουν και συνάντησαν ένα φωτισμένο σπίτι. Ο γάιδαρος κοίταξε από το παράθυρο και είδε ένα πολυτελώς στρωμένο τραπέζι με μια συμμορία ληστών να κάθεται γύρω του.

Τα ζώα αποφάσισαν να διώξουν τους ληστές από το σπίτι. Για να γίνει αυτό, ο γάιδαρος στάθηκε με τα μπροστινά του πόδια στο περβάζι, ο σκύλος σκαρφάλωσε στην πλάτη του γαϊδάρου, η γάτα στο σκύλο και ο κόκορας στη γάτα. Όλοι άρχισαν τη μουσική τους αμέσως: ο γάιδαρος γρύλισε, ο σκύλος γάβγισε, η γάτα νιαούριζε και το κοκορέτσι λάλησε. Έπειτα έσκασαν από το παράθυρο στο σαλόνι, έτσι ώστε τα τζάμια να τρέμουν. Οι ληστές πήδηξαν από την τρομερή κραυγή, νόμιζαν ότι έμπαινε ένα φάντασμα και τράπηκαν σε φυγή στο δάσος. Τώρα οι τέσσερις μουσικοί θα μπορούσαν να φάνε τη χορτάτησή τους μέχρι το τέλος της καρδιάς τους. Μετά έσβησαν το φως και πήγαν για ύπνο. Ο γάιδαρος ξάπλωσε στην κοπριά, ο σκύλος στην πόρτα, η γάτα στη ζεστή εστία και το κοκορέτσι στο δοκάρι του κόκορα.

Όταν οι ληστές είδαν από μακριά ότι το σπίτι ήταν σκοτεινό, ο καπετάνιος έστειλε έναν από αυτούς να ελέγξει. Ο ληστής τα βρήκε όλα ήσυχα και πήγε στη σόμπα να ανάψει τη φωτιά. Νόμιζε ότι τα λαμπερά μάτια της γάτας ήταν κάρβουνα, γι' αυτό τους έβαλε ένα σπέρτο. Η γάτα σφύριξε και χτύπησε το πρόσωπό του με τα νύχια της. Ο ληστής τρόμαξε και έφυγε τρέχοντας. Στην πόρτα, ο σκύλος του δάγκωσε το πόδι, και καθώς έτρεχε στην αυλή, περνώντας από τον σωρό κοπριάς, ο γάιδαρος του έδωσε μια κλωτσιά. Ο ληστής έτρεξε όσο πιο γρήγορα μπορούσε στον καπετάνιο του και είπε: "Υπάρχει μια μάγισσα στο σπίτι, μου σφύριξε και με έξυσε το πρόσωπό μου. Υπάρχει ένας άντρας στην πόρτα με ένα μαχαίρι που με μαχαίρωσε στο πόδι. Στην αυλή, ένα μαύρο τέρας με χτύπησε με ένα ξύλινο ρόπαλο. Και ο δικαστής με φώναξε από την τσάντα: "Μπ κάναμε." Από εκεί και πέρα οι ληστές δεν τόλμησαν ποτέ ξανά να έρθουν στο σπίτι. Αλλά στους τέσσερις μουσικούς άρεσε τόσο πολύ που έμειναν εκεί.

Εργασία για την αξία: Δημοκρατία

Για να εργαστείτε για τη δημοκρατία, αυτή θα μπορούσε να είναι η ιδανική ιστορία. Όντας μια πολύ γνωστή παιδική ιστορία, εξερευνά τον βασιλιά και πώς πιστεύει ότι τον αντιλαμβάνονται οι άνθρωποι που εμπιστεύεται και οι υφισταμένοι του.

Εξερευνώντας τους διαφορετικούς χαρακτήρες και την οργάνωση της κοινωνίας, διακρίνοντας τα χαρακτηριστικά μιας δημοκρατίας, μπορεί να είναι ενδιαφέρον να διερευνήσουμε την επιλογή του ηγέτη σε μια κοινωνία, πώς πρέπει να συμπεριφέρονται και ποια είναι η βάση μιας αξιοπρεπούς, δίκαιης και δημοκρατικής κοινωνίας.

“Τα νέα ρούχα του αυτοκράτορα”

Μια φορά κι έναν καιρό, ήταν ένας αυτοκράτορας που είχε εμμονή με τα ρούχα. Ξόδευε όλα του τα χρήματα για τα καλύτερα ρούχα και πάντα ήθελε να φορέσει κάτι νέο και εντυπωσιακό. Το κύριο μέλημα του αυτοκράτορα ήταν να δείχνει ωραίος, τόσο που δεν νοιαζόταν πολύ για τον λαό του ή το βασίλειό του.

Μια μέρα, δύο απατεώνες ήρθαν στην πόλη του αυτοκράτορα. Ισχυρίστηκαν ότι ήταν μάστορες υφάντριες και είπαν ότι μπορούσαν να φτιάξουν τα πιο όμορφα ρούχα που μπορούσε κανείς να φανταστεί. Αλλά αυτά τα ρούχα ήταν ιδιαίτερα – ήταν αόρατα σε όποιον ήταν ανόητος ή ακατάλληλος για τη θέση του. Ο αυτοκράτορας, ενθουσιασμένος από την ιδέα να έχει μια τόσο μαγική στολή, αποφάσισε να τους προσλάβει.

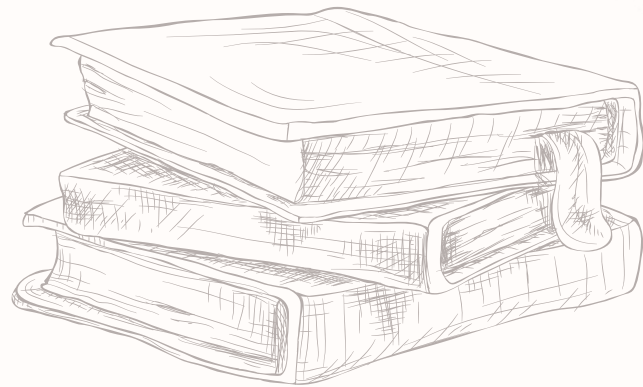
Οι υφάντριες έστηναν τους αργαλειούς τους και παρίσταναν ότι δουλεύουν. Ζήτησαν το ωραιότερο μετάξι και χρυσή κλωστή, που κράτησαν κρυφά για τον εαυτό τους, και συνέχισαν να «υφαίνουν» το αόρατο ύφασμα. Ο αυτοκράτορας έστειλε τους πιο έμπιστους υπουργούς του για να ελέγξουν την πρόοδο. Όταν έφτασαν, οι υπουργοί δεν είδαν τίποτα απολύτως. Αλλά, μη θέλοντας να φανούν ανόητοι ή ανίκανοι, επαίνεσαν το ύφασμα και είπαν στον αυτοκράτορα πόσο υπέροχο φαινόταν.

Σύντομα, ο ίδιος ο αυτοκράτορας πήγε να δει τα ρούχα. Όπως και οι υπουργοί του, δεν είδε τίποτα, αλλά δεν ήθελε να το παραδεχτεί. Αντίθετα, αναφώνησε πόσο υπέροχα ήταν τα ρούχα. Ολόκληρη η πόλη βούιζε από ενθουσιασμό για τη νέα στολή του αυτοκράτορα, αν και κανείς δεν την είχε δει πραγματικά.

Επιτέλους ήρθε η μέρα που ο αυτοκράτορας θα επιδείξει τα νέα του ρούχα. Οι υφαντές τον βοήθησαν να φορέσει τη «στολή» του και ο αυτοκράτορας περπάτησε στους δρόμους σε μια μεγαλειώδη παρέλαση, δείχνοντας περήφανα τα αόρατα ρούχα του. Ο κόσμος, μη θέλοντας να φανεί ανόητος, προσποιήθηκε ότι θαύμαζε τη νέα του στολή, ζητωκραυγάζοντας και χειροκροτώντας.

Στη συνέχεια, όμως, ένα μικρό παιδί από το πλήθος μίλησε. «Ο αυτοκράτορας δεν φοράει ρούχα!» αναφώνησε το παιδί. Σιγά-σιγά, το πλήθος άρχισε να μουρμουρίζει, και σύντομα όλοι κατάλαβαν την αλήθεια - ο αυτοκράτορας όντως δεν φορούσε απολύτως τίποτα.

Ο αυτοκράτορας, συνειδητοποιώντας ότι τον ξεγέλασαν, κοκκίνισε από αμηχανία. Συνέχισε όμως την παρέλαση, προσπαθώντας να διατηρήσει την αξιοπρέπειά του, παρόλο που όλοι γνώριζαν πλέον την αλήθεια.

Δωρεάν Άδεια

Το προϊόν που αναπτύχθηκε εδώ ως μέρος του έργου Erasmus+ "Ιστορίες για ενδυνάμωση 2023-1-IT02-KA220-ADULT-000159380" αναπτύχθηκε με την υποστήριξη της Ευρωπαϊκής Επιτροπής και αντικατοπτρίζει αποκλειστικά τη γνώμη του συγγραφέα. Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή δεν είναι υπεύθυνη για το περιεχόμενο των εγγράφων

Η έκδοση αποκτά την άδεια Creative Commons Licence CC BY- NC SA.

Αυτή η άδεια σας επιτρέπει να διανέμετε, να αναμιγνύετε, να βελτιώνετε και να αξιοποιείτε το έργο, αλλά μόνο μη εμπορικά. Κατά τη χρήση του έργου καθώς και αποσπάσματα από αυτό πρέπει

1. Να αναφέρεται η πηγή και να δίνεται ένας σύνδεσμος προς την άδεια χρήσης και να αναφέρονται πιθανές αλλαγές. Τα πνευματικά δικαιώματα παραμένουν στους συντάκτες των εγγράφων.
2. Το έργο δεν επιτρέπεται να χρησιμοποιηθεί για εμπορικούς σκοπούς.
3. Εάν ανασυνθέσετε, μετατρέψετε ή βασίσετε το έργο, οι συνεισφορές σας πρέπει να δημοσιευτούν με την ίδια άδεια με την αρχική.

Αρνηση

Χρηματοδοτείται από την Ευρωπαϊκή Ένωση. Ωστόσο, οι απόψεις και οι απόψεις που εκφράζονται είναι μόνο του ή των συγγραφέων και δεν αντικατοπτρίζουν απαραίτητα εκείνες της Ευρωπαϊκής Ένωσης ή του Ευρωπαϊκού Εκτελεστικού Οργανισμού Εκπαίδευσης και Πολιτισμού (EACEA). Ούτε η Ευρωπαϊκή Ένωση ούτε ο EACEA μπορούν να θεωρηθούν υπεύθυνοι για αυτά.